

NA ZAČÁTKU

HELSTON, ANGLIE
ZÁŘÍ 1854

Kolem půlnoci její oči konečně získaly tvar. Jejich pohled byl kočičí, napůl odhodlaný a napůl napjatý – a celý usoužený. Ano. Ty oči měly pravdu. Klenuly se k elegantnímu obočí, kousek pod temnou záplavou vlasů.

Podržel před sebou papír na vzdálenost paže, aby dokázal posoudit svůj pokrok. Bylo těžké pracovat, aniž seděla před ním. Ale nikdy se ji nesnažil zachytit v její přítomnosti. Od té doby, co přijela z Londýna – ne, od té doby, co se s ní poprvé setkal –, si dával pozor, aby ji od sebe udržoval v patřičné vzdálenosti.

Teď k němu přicházela každý den, a každý den to bylo těžší a těžší. Proto musí ráno odjet – do Indie, do Ameriky, jedno kam. Ať skončí kdekoli, všude to bude snazší než zůstat tady.

Sklonil se znovu nad kresbou a povzdychl si, když se pokoušel palcem rozmazat čáru uhlem tak, aby vystihovala její plný spodní ret. Tenhle neživý papír, krutý podvodník, byl jediným prostředníkem, který ji s ním mohl svést dohromady.

Když se narovnal v koženém knihovnickém křesílku, náhle to ucítil. Teplý dotek vzadu na krku.

Ji.

Už jen pouhá její přítomnost v něm probouzela ty nejpodivnější pocity. Jako když se polínko rozpadne v žáru krbu na popel. Věděl to, aniž se musel obracet: je tady. Ukryl její podobiznu v hromadě papírů na svém klíně, ale jí uniknout nemohl.

Jeho oči ulpěly na polstrované slonovinové pohovce na druhé straně salonku, kde se před několika hodinami nečekaně objevila. Dorazila později než ostatní hosté, oblečená v hedvábných růžových šatech, aby zatleskala nejstarší dceři jejich hostitelky za hru na cembalo. Zalétl očima k verandě, kde ho překvapila včera, nenápadně se k němu přiblížila s náručí bílých pivonek. Pořád ještě si myslela, že to, co ji k němu táhne, je zcela nevinné, že jejich častá setkání v zahradní besídce byly jen... šťastné náhody. Jak je naivní! Ale to by jí nikdy neřekl. Břímě tajemství patří jemu. On ho musí nést.

Postavil se, obrátil k ní a odložil skici na křeslo. Byla tam, tiskla se k sametovému závěsu v prostém bílém župánku. Ze zapleteného copu se jí uvolnily pramínky černých vlasů. Výraz měla stejný jako na portrétech, které tak často kreslil. Všiml si i jejich zarudlých tváří. Zlobí se? Je na rozpacích? Toužil to zjistit, ale nedokázal se odhodlat k otázce.

„Co tady děláš?“ Uslyšel podráždění v hlase a zalitoval své přísnosti. Věděl, že ona to nikdy nepochopí.

„Já... nemůžu spát,“ vykoktala a vydala se ke křesílku u krbu. „Viděla jsem, že se u tebe svítí, a všimla jsem si...“ sklopila oči ke svým rukám, „že máš za dveřmi kufr. Ty někam jedeš?“

„Chtěl jsem ti to povědět...“ Odmlčel se. Proč jí lže? Nikdy neměl v úmyslu svěřit se jí se svými plány. Kdyby jí to pověděl, všechno by bylo jen horší. Už teď nechal věci zajít až příliš daleko. Ale doufal, že tentokrát to bude jiné.

Přišla blíž a její oči dopadly na skicář. „Tys maloval mě?“

Její úžas mu připomněl, jak veliká propast zeje mezi tím, co oba vědí. Ona ani po všech těch chvílích, které v uplynulých týdnech strávili společně, nezahlédla pravdu, ukrytou za jejich vzájemnou přitažlivostí.

Tak to bylo nejlepší – přinejmenším to tak bylo správné. Během několika posledních dní, kdy se rozhodl k odjezdu, bojoval s tím, aby se dostal z jejího vlivu. To úsilí ho stálo tolik sil, že sotva se ocitl o samotě, musel dát své potlačované touze průchod aspoň v jejím portrétování. Skicář měl plný jejího dlouhého krku, mramorových klíčních kostí, temné záplavy vlasů.

Když mu pohled sklouzl na skici, necítil stud. Bylo to něco mnohem horšího. Tělem se mu šířil mrazivý chlad vědomí, že tenhle její objev – odhalení jeho pocitů – znamená její zkázu. Měl být opatrnější. Takhle to začínalo vždycky.

„Teplé mléko se sirupem,“ zamumlal, pořád ještě zády k ní. Po chvíli smutně dodal: „To ti pomůže usnout.“

„Jak to víš? Totiž... přesně to mi vždycky dávala maminka...“

„Vím to,“ přerušil ji a obrátil se k ní. Úžas v jejím hlase ho nepřekvapil, ale nemohl jí vysvětlit, jak to ví. Kolikrát jí podával právě tenhle nápoj, když se připlížily stíny, a držel ji, dokud neusnula.

Když mu něžně položila dlaň na rameno, ucítil její dotek, jako by mu propálil hedvábnou košili. Zalapal po dechu. V tomhle životě se ještě nedotkli, a první kontakt ho vždycky připravil o dech.

„Odpověz mi,“ zašeptala. „Odjíždíš?“

„Ano.“

„Tak mě vezmi s sebou!“ vybuchla. Viděl, jak se okamžitě kousla do rtu a zatajila dech, jako by si přála vzít svou prosbu zpátky. Vnímal, jak se v rýze mezi očima zrcadlí změny jejích pocitů: impulzivnost, zmatek, zahanbení nad vlastní opováz-

livostí. Tohle dělala vždycky, udělala to už tolikrát předtím. A on se tolikrát dopustil té chyby, že se ji pokusil uchlácolit...

„Ne,“ zašeptal a vzpomínal..., stále vzpomínal... „Odplouvám zítra. Jestli ti na mně záleží, už nic víc neříkej.“

„Mně na tobě záleží,“ zašeptala, jako by mluvila sama k sobě. „Já... *miluju*...“

„Ne.“

„Musím to říct. Já... já tě miluju, vím to jistě, a jestli odjedeš...“

„Jestli odjedu, zachráním ti život.“ Mluvil pomalu, snažil se proniknout k té její části, která by si mohla vzpomenout. Bylo to všechno v ní, jen hluboko pohřbené? „Některé věci jsou důležitější než láska. Tomu bys nerozuměla, ale musíš mi věřit.“

Zavrtala se do něj pohledem. Ucouvla a zkřížila paže na hrudi. I tohle byla jeho vina. Pokaždé, když s ní mluvil, v ní probouzel vzdor.

„Chceš říct, že jsou důležitější věci než tohle?“ zeptala se vyzývavě, natáhla se po jeho rukou a přitiskla si je k srdci.

Ach – kdyby tak mohl být na jejím místě, nevědět, co přijde! Nebo kdyby byl aspoň silnější, než je, a dokázal ji zarazit. Jestli ji nezadrží, ona se to nikdy nenaučí, a minulost se bude zase opakovat, mučit je oba znovu a znovu.

Známé teplo její kůže pod jeho dlaněmi ho přimělo zaklonit hlavu a zasténat. Snažil se ignorovat její blízkost. Ignorovat to, jak dobře zná ten pocit, když se její rty přitisknou k jeho. Jaká hořkost se ho zmocňuje z vědomí, že tohle všechno musí skončit. Ale její prsty už začaly lehounce přejíždět po jeho. Cítil, jak jí pod tenkou bavlnou noční košilky prudce buší srdce.

Měla pravdu. Nic nebylo důležitější než tohle. Nikdy nebylo. Už to chtěl vzdát a chytit ji do náruče, když zahlédl záblesk v jejích očích. Jako by spatřila ducha.

To ona se od něj odtáhla a přitiskla si dlaň k čelu.

„Cítím se hrozně divně,“ zašeptala.

Ne – že by už bylo pozdě?

Její oči se přimhouřily do toho tvaru, který měly na jeho skice. Vrátila se k němu, položila mu dlaně na hrud' a její rty se dychtivě pootevřely. „Řekni, že jsem šílená, ale přísahám, že přesně tady jsem před chvílí stála...“

Opravdu bylo pozdě. Se zachvěním vzhlédl a viděl, jak temnota houstne. Chopil se poslední příležitosti sevřít ji v náručí, přitisknout ji k sobě tak pevně, jak po tom toužil už celé týdny.

Sotva se její rty vpily do jeho, oba je opustila vůle. Z medové chuti jejích rtů se mu zatočila hlava. Čím víc se k němu tiskla, tím víc se mu žaludek svíral vzrušením a agonií. Její jazyk se spojil s jeho a mezi nimi vyšlehl oheň, jasně, pállil a mohutněl při každém novém doteku, novém objevu. A přece nic z toho nebylo nové.

Místnost se zachvěla. Aura kolem nich se začala třást.

Ona si ničeho nevšimla, nic si neuvědomovala, nezajímalo ji nic než jejich polibek.

Jen on sám věděl, co se má stát. Jací temní společníci přeruší jejich opětovné shledání. Opět nedokázal změnit směr, jímž se jejich životy ubíraly. Ale věděl, co je čeká.

Stíny jim zakroužily přímo nad hlavami. Byly tak blízko, že by se jich mohl dotknout. Tak blízko, až si říkal, jestli i ona slyší jejich šepot. Díval se, jak její tvář halí temnota. A na okamžik spatřil v jejím pohledu jiskru poznání.

A pak už nebylo nic, vůbec nic.

KAPITOLA PRVNÍ

NAPROSTÍ CIZINCI

Luce vpadla do zářivkami osvětlené haly Internátní střední školy Meče & kříže o deset minut později, než měla. Vychovatel se soudkovitým trupem, rudými tvářemi a ocelovými svaly (nebo snad vychovatelka?) už začal vydávat pokyny. Což znamenalo, že Luce je už zase mimo.

„Takže nezapomeňte. Tady je zdravotka, tam ložnice a tady kontrola,“ štěkal vychovatel na skupinku tří studentů, kteří stáli k Luce zády. „Dodržujte základní pravidla a nikdo nepříjde k úhoně.“

Luce se pokusila vmísit mezi ostatní. Pořád si ještě lámala hlavu s tím, jestli ten stoh formulářů vyplnila správně, jestli ta holohlavá osoba před ní je muž nebo žena, jestli jí tady někdo pomůže s tou obrovskou plátěnou taškou a jestli se rodiče zbaví jejího milovaného Plymouthu Fury už ve chvíli, kdy se teď vrátí domů bez ní. Prodejem auta jí vyhrožovali celé léto, a teď měli i důvod, proti němuž Luce nemohla nic namítat: v její nové škole byla auta studentům zakázána. V její nové *polepšovně*, aby byla přesnější.

Pořád si na to ještě nemohla zvyknout.

„Mohl – ehm – mohla byste mi to zopakovat?“ ozvala se.
„Co je to ta zdravotka?“

„Copak nám to sem přifouknul větríček?“ zaburácela posměšná odpověď, a za ní následovalo pečlivě vyslovované objasnění: „Zdra-vot-ka. Pokud patříš k těm studentům, kteří užívají léky, tam vás budou udržovat nadopované, příčetné, klidné atakdále.“ Žena, rozhodla se konečně Luce. Žádný muž by nebyl tak prohnáný, aby dokázal tohle pronášet cu-krkandlovým tónem.

„Zdravotka,“ zamumlala Luce a žaludek se jí zvedl. „Už chápu.“

Sama už léky neužívala léta. Po té nehodě tohle léto jí je doktorka Sanfordová, specialistka z Hopkintonu – a příčina toho, proč ji rodiče poslali do minulé školy takovou dálku, až do New Hampshire – chtěla znova nasadit. Luce se nakonec podařilo lékařku přesvědčit, že to není trvale nutné. Ale když se chtěla zbavit těch příšerných antipsychotik, stálo ji to další měsíc terapií.

Proto nastoupila do posledního ročníku Internátní střední školy Meče & kříže až měsíc po začátku školního roku. Jako by nestačilo být někde úplným nováčkem, navíc ještě tohle. Luce byla dost nervózní z toho, že má začít chodit na předměty, kde už se výuka rozjela. Ale teď zjistila, že není jediná studentka, která dorazila až dneska.

Odvážila se zamžourat na trojici, která stála v půlkruhu vedle ní. Ve staré škole Dover se při prohlídce školního pozemku první den seznámila se svou nejlepší kamarádkou Callíí. Logicky je hned sblížilo, že ostatní děti byly v podstatě touhle školou odkojené – jediné Luce s Callíí nepatřily mezi potomky absolventů. Ale netrvalo dlouho, než zjistily, že je spojuje i táž posedlost stejnými starými filmy, zvláště těmi, kde vystupoval Albert Finney. Při sledování filmu *Dva na cestě* pak dospěly k objevu, že ani jedna z nich nedokáže připravit v mi-

krovlince popcorn, aby u toho nespustila požární poplach..., a pak už se jedna od druhé prostě nehnyly. Dokud... dokud nemusely.

Dnes tu s Luce stáli dva kluci a dívka. Ta vypadala celkem čitelně – blondátá a kosmeticky dokonalá, s pastelově růžovými upravenými nehty, které ladily s plastovými deskami v jejím náručí.

„Jsem Gabbe,“ představila se sama a doprovodila to širokým úsměvem, který zmizel stejně rychle, jako se objevil, ještě než jí Luce stačila zdvořilost oplatit. Blondýnčina těkává pozornost jí připadala spíš jako jižanská verze povznesených dívek z Doveru než jako něco, co by očekávala ve škole Meče & kříže. Nedomýšlela se rozhodnout, jestli jí to uklidňuje, nebo spíš naopak – stejně jako nemohla pochopit, co proboha takováhle dívka dělá na internátní škole, na kterou se chodí za trest.

Napravo od Luce stál chlapec s krátkými hnědými vlasy, hnědýma očima a sprškou pih na nose. Ale to, jak se jí vyhýbal pohledem a soustředil se na oždibování záděry na palci, jí napovědělo, že je nejspíš podobně zaražený jako ona a stydí se za to, že se tady ocitl.

Zato kluk po její levici na tohle místo zapadal až moc dokonale. Byl vysoký a hubený, s brašnou přes rameno, rozčuchanými tmavými vlasy a velkýma, hlubokýma zelenýma očima. Rty měl plné a tak přirozeně růžové, že by pro to většina dívek zabíjela. Vzadu na krku měl černé tetování ve tvaru spáleniny, které jako by mu zářilo z bílé pokožky. Z obrazce byl vidět jen horní okraj, který vykukoval pod lem černého trička.

Když se setkal s Luceiným pohledem, na rozdíl od druhých dvou neuhnul. Rty měl sevřené do přímky, ale oči vřelé a živé. Díval se na ni, ale stál přitom nehybně jako socha, což přimrazilo na místo i Luce. Zalykavě se nadechla. Ty oči byly tak pronikavé, tak přitažlivé a... svým způsobem odzbrojující.

Vychovatelka si hlučně odkašlala a probrala tak mladíka z jeho transu. Luce zrudla a předstírala, že se chtěla jen

podrbat na hlavě. „Takže kdo z vás už ví, jak to tady chodí, může si jít po svém – až si tady odloží.“ Svalnatá žena ukázala na velkou kartonovou krabici s nápisem ZAKÁZANÉ PŘEDMĚTY. „A když říkám po svém, Todde...“ její ruka dopadla na rameno pihovatého chlapce a přiměla ho polekaně nadskočit, „tak tím myslím, že půjde do tělocvičny za svými přidělenými studentskými patrony. Ty,“ ukázala na Luce, „si tady odložíš a zůstaneš se mnou.“

Čtveřice se vydala ke kartonové krabici a Luce s údivem pozorovala, jak její budoucí spolužáci vyprazdňují kapsy. Dívka vytáhla deseticentimetrový švýcarský armádní nůž s růžovou rukojetí. Zelenooký kluk zdráhavě odložil barevný sprej a řezač na papír. Dokonce i nešťastný Todd se zbavil několika krabiček sirek a náplně do zapalovače. Luce si připadala skoro hloupě, že u sebe žádné nebezpečné věci nemá – ale když viděla, že trojice loví v kapsách dál a pokládá do bedny mobilní telefony, zalapala po dechu.

Naklonila se, aby si přečetla zblízka ceduli se seznamem zakázaných předmětů. Přečetla si, že mobily, pagery a dvoustranné vysílačky jsou na půdě školy přísně zakázány. Jako by už tak nebylo dost smutné, že tady nemůže mít auto! Vsunula ruku do kapsy a zpocenými prsty objala mobil, své jediné spojení s vnějším světem. Když vychovatelka spatřila výraz jejího obličej, na Luceině tváři přistálo pár rychlých plesknutí. „Neomdlívej mi tady, holka, za to mě neplatí. Kromě toho si jednou týdně můžeš zavolat ven z haly.“

Jednou týdně – jeden telefonát? Ale to přece...

Naposledy se podívala na telefon a zjistila, že jí došly dvě nové zprávy. Připadalo jí neskutečné, že by to měly být její dvě poslední zprávy. První byla od Callie.

Okamžitě zavolej! Budu celou noc na telefonu, abych to hned zvedla. A nezapomeň tu mantru, co jsem tě naučila: Ty to přežiješ! Podle mě už všichni úplně zapomněli na...

To byla celá Callie: psala takové romány, že Lucein staříčkový mobil z nich poslední řádky vynechával. Luce se svým způsobem ulevilo. Nechtěla si číst o tom, jak v její staré škole už všichni zapomněli, co se s ní stalo. A hlavně na to, co udělala, že skončila na tomhle místě.

Povzdychla si a otevřela druhou zprávu. Ta byla od maminky, která se naučila psát esemesky teprve před pár týdny, a očividně netušila nic o tom jednom hovoru z haly týdně. Jinak by tady přece svou dceru nemohla nechat. No ne?

Holčičko, myslíme na tebe. Buď hodná a snaž se jíst hodně proteinů. Až to zase půjde, promluvíme si. Pusu M+T

Luce si s povzdechem uvědomila, že rodiče to museli vědět. Co by jinak vysvětlovalo ty jejich protáhlé tváře, když jim ráno u brány s taškou v ruce mávala? U snídaně žertovala o tom, že aspoň konečně přijde o ten příšerný novoanglický přízvuk, kterým se nakazila v Doveru, ale maminka s tatínkem se ani neusmáli. Myslela si, že se na ni pořád ještě zlobí. Nepatřili k těm křičícím rodičům, a když Luce provedla něco opravdu ošklivého, trestali ji starým dobrým mlčením. Ale teď už jejich podivné chování u snídaně chápala: rodiče dopředu truchlili nad tím, že se svou jedinou dcerou ztratí spojení.

„Pořád ještě čekáme na jednu osobu,“ zazpívala vychovatelka. „Kterápak to asi bude?“ Luceinu pozornost znovu upoutala kartonová krabice plná předmětů, které ani nepoznávala. Cítila, že se na ni upírají zelené oči tmavovlasého dlouhána. Když zvedla hlavu, zjistila, že nejen jeho: všichni na ni zírali. Je na řadě. Zavřela oči, uvolnila prsty a nechala z nich vyklouznout mobil. S tichým žuchnutím přistál na hromadě dalších věcí. Bylo to jako gong, který Luce oznamoval počátek skutečné samoty.

Todd a barbína Gabbe zamířili ke dveřím, aniž jí věnovali další pozornost. Ale poslední z trojice se obrátil k vychovatelce.

„Já jí to vysvětlím,“ nabídl se a ukázal bradou na Luce.

„To není tvoje starost,“ odsekla mu okamžitě žena, jako by tenhle rozhovor předvíдалa. „Jsi tady znova jako nováček, takže pro tebe platí stejná omezení jako pro ostatní. Zase stojíš na startovním políčku. Aspoň si příště pořádně rozmyslíš, než zase porušíš podmínku.“

Hoch zůstal nehybně a bez výrazu stát, když vychovatelka popadla Luce – která při slově *podmínka* strnula – a začala ji postrkovat ke konci žlutě vymalované haly.

„Tak dělej,“ pobídla ji, jako by se nic nestalo. „Internát.“ Ukázala na západní okno, za kterým byla vidět vzdálená budova z tmavých tvárníc. Luce venku zahlédla Todda a Gabbe, jak se pomalu vlečou k ubytovně. Za nimi se loudal zelenooký chlapec a z jeho výrazu se dalo soudit, že tohle je ta poslední věc, kterou by chtěl marnit čas.

Internát působil skličujícím dojmem. Byla to solidní čtvercová budova s mohutnými dvojitými dveřmi, které ani nenaznačovaly, jaký život vedou tamní obyvatelé. Uprostřed suchého trávníku byla zasazená velká kamenná deska. Luce si vzpomínala, že ji viděla na webových stránkách školy, i s vytesaným nápisem INTERNÁTNÍ ZAŘÍZENÍ PAULINE. V ranním oparu to působilo ještě ošklivěji než na staré černobílé fotografii na webu.

Luce i na dálku viděla černou plíseň, která pokrývala průčelí ubytovny. Všechna okna byla ukrytá za silnými kovovými mřížemi. Dívka přimhouřila oči. Na vrcholku toho plotu kolem budovy je vážně ostnatý drát?

Vychovatelka se podívala do papírů a zalistovala jimi, aby našla Luceinu kartu. „Pokoj šedesát tři. Zatím si můžeš tašku s věcmi nechat u mě v kanceláři jako ostatní. Vybalíš si odpoledne.“

Luce odvěkla plátěnou tašku ke třem anonymně vyhlížejícím černým kufrům. Bezděčně zajela rukou do kapsy, aby si do mobilu zapsala číslo pokoje – obvykle si tam zaznamenávala věci, které si potřebovala zapamatovat. Když její ruka chvíli